

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/202/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4109200092
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:4109200092.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: X. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. č. XXX, t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, právne zastúpený: Mgr. Ing. Ronald Kočiščák, IČO: 42 207 967, so sídlom Farská 12, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Petit Press, a. s., so sídlom Lazaretská 12, Bratislava, IČO: 35 790 253, právne zastúpený: Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100.000,- eur, na odvolanie žalobca proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 9C/181/2009-368 zo dňa 1.júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie zamietol žalobu, ktorú žalobca odôvodnil tým, že žalovaný vydáva tlačové periodikum „SME“, v ktorom dňa 18.01.2007 uverejnil články o žalobcovi dňa 18.10.2006 pod názvom „Vrah na rozsudok ešte čaká“ a dňa 18.01.2007 pod názvom „Za brutálne vraždy doživotie“, ktorými neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcu (ďalej aj ako „Články“). V Článoch žalovaný použil výrazy o žalobcovi „zastrelil“, „strelil“, „vraždy“, „vrah“, napriek tomu, že v čase zverejnenia Článkov žalobca nebol právoplatne odsúdený. Odvolávajúc sa na Ústavu SR a Dohovor ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobca tvrdí, že bolo porušené jeho právo na ochranu a rešpektovanie súkromného a rodinného života, ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním a zverejňovaním údajov o jeho osobe a prezumpciu neviny. Dňa 18.10.2006 boli uverejnené aj fotografie s podobizňami žalobcu, čím žalovaný spravil zo žalobcu „atrakciu“, aby upútal potencionálneho čitateľa. Predmetné periodikum má celoštátne pokrytie, veľkú čítanosť a zásah mal širokú publicitu. Bolo porušené právo žalobcu na súkromie, došlo k narušeniu osobnej a mravnej integrity občana, znížená dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom bolo ohrozené jeho postavenie a uplatnenie sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život, čo podľa žalobcu odôvodňuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Konanie žalovaného bolo podľa žalobcu objektívne spôsobilé ovplyvniť výsledok trestného konania v tak závažnej kauze, v ktorej mu hrozil doživotný trest. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva Alfréd Worm vs. Rakúsko, Nešták vs. Slovensko, Prager a Oberschlick vs. Rakúsko a iné. S prihliadnutím na námietku žalobcu, že bola porušená prezumpcia neviny, súd sa oboznámil s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 1T/1/2005 zo dňa 17.01.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.11.2007 (vo vzťahu k žalobcovi), a z ktorého vyplynulo, že žalobca ako obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania

pokračovacieho trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravno-výchovnej skupine.

2. Z odôvodnenia súdu I. inštancie vyplýva, že žalobca sa v konaní domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur spôsobenej tým, že v tlačovom periodiku „SME“ uverejnil články o žalobcovi dňa 18.10.2006 pod názvom „Vrah na rozsudok ešte čaká“ a dňa 18.01.2007 pod názvom „Za brutálne vraždy doživotie“, ktorými neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcu. V Čláňkoch žalovaný použil výrazy o žalobcovi „zastreliť“, „strelil“, „vraždy“, „vrah“, napriek tomu, že v čase zverejnenia Čláňkov žalobca nebol právoplatne odsúdený. Uvedeným konaním žalovaného mal nastať následok - porušenie práva žalobcu na súkromie, narušenie osobnej a mravnej integrity občana, znížená dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom ohrozenie jeho postavenia a uplatnenia sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život. Žalobca však súdu napadnuté Čláňky nepredložil. Nebolo preto možné oboznámiť sa s ich obsahom, umiestnením v periodiku, použitými výrazmi, ani celkovým vyznením oboch Čláňkov. Žalobca pomerne rozsiahlou argumentáciou zdôvodňoval, že má v úmysle súdu Čláňky predložiť, požiadal o ne Univerzitnú knižnicu, že mu bolo zo strany súdu znemožnené listinné dôkazy predkladať a žiadal o dodatočnú lehotu na ich predloženie. Tu je potrebné zdôrazniť, že žaloba bola podaná dňa 05.01.2009 a súd rozhodol dňa 01.07.2019, žalobca mal teda viac ako 10 rokov na to, aby Čláňky zabezpečil a do spisu založil. Na uvedené bol upozornený súdom na pojednávaní dňa 05.12.2018. Pojednávanie vytyčené na deň 20.05.2019 bolo odročené bez prejednaní veci, lebo súd zistil, že žalobcovi bol Centrom právnej pomoci určený advokát, ktorý sa nestihol oboznámiť so spisom. Na pojednávaní dňa 01.07.2019 však žalobca opätovne články k dispozícii nemal. Nie je úlohou súdu nahrádzať žalobcove právo predkladať dôkazy. Základnú procesnú povinnosť sporových strán predstavuje povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzujú svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). Túto povinnosť si žalobca nespínil a neunesol dôkazné bremeno preukázania zásahu do jeho osobnostných práv konaním žalovaného. Tvrdenia strán konania v tom, že k vydaniu oboch Čláňkov došlo, neboli sporné, súd teda nemal pochybnosť o tom, že žalovaný Čláňky publikoval. Čo sa však týka ich obsahu a toho či bol obsah Čláňkov a následok ich publikácie spôsobilý vyvolať ujmu na žalobcových osobných právach ostalo len v rovine tvrdení žalobcu. Žalobca tvrdil, že boli použité výrazy, ktoré porušili jeho prezumpciu neviny a vyvolali difamačný následok (napr. „...zavraždil...“). Na druhej strane žalovaný tvrdil, že výrazy boli hypotetické (napr. „...mal zavraždiť...“) a vychádzali striktnie z informácií poskytnutých orgánmi činnými v trestnom konaní a obžaloby. Nakoľko sa súd s obsahom Čláňkov oboznámiť nemohol, nemohol sa prikloniť sa stranu žalobcu a mať za preukázané, aký bol obsah Čláňkov. Navyše, ani samotný žalobca zrejme nemal vedomosť o celom znení Čláňkov, nakoľko počas konania citoval a poukazoval len na údajne použité výrazy, nikdy nie celé vety alebo odseky. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok žalobcu nevzniklo prípadne zaniklo alebo sa zmenilo. Neunesenie dôkazného bremena má potom v konaní za následok procesný neúspech toho účastníka sporu, ktorý nedokázal preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, keďže neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Obdobne súd konštatuje, aj čo sa týka fotografií, na ktorých mala byť zachytená podobizeň žalobcu. Predmetné fotografie do spisu nikdy založené neboli. Žalobcove tvrdenie, že so spisom bolo manipulované a fotografie boli odcudzené, súd považuje za účelové. Zo strany súdu nebola zistená neoprávnená manipulácia so spisom, ani strata listín. Každá zásielka doručená súdu, bola v spise riadne žurnalizovaná. Súd teda vychádzal z toho, že tvrdenia strán sporu o tom, či boli použité fotografie obsahujúce podobizeň žalobcu, alebo nie, sa rozporné a bolo vecou žalobcu, aby súdu preukázal, že sa tak stalo. Ani v tomto smere teda žalobca neunesol dôkazné bremeno.

3. Osobitne súd poukazuje na to, že hoci žalobca argumentoval, že mu zo strany súdu bolo upreté právo predkladať dôkazy a konanie bolo skoncentrované, je potrebné rozlišovať medzi uplatnením sudcovskej koncentrácie konania a zásadou hospodárnosti konania. Súd poukázal na ust. § 153 ods. 1 až 3 CSP, s tým, že o koncentráciu konania pôjde spravidla vtedy, keď súd neprihliadne na už predložené dôkazy, ktoré strana mohla a mala predložiť súdu už skôr. V danom prípade žalobca súd nepredložil žiadne dôkazy. Nebolo teda dôkazov, na ktoré by súd v zmysel uvedenej zásady neprihliadol. Súd teda postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti konania, keď neodročil záverečné pojednávanie vo veci (01.07.2019) z dôvodov, ktoré nie sú dôležitými dôvodmi na odročenie pojednávaní.

4. Súčasťou Článkov sú aj nadpisy, resp. titulka použitá spravidla v úvode periodika, ktorá slúži na upútanie čitateľa. Tu sa tvrdenia strán sporu zhodovali v tom, že nadpisy zneli nasledovne: v článku dňa 18.10.2006 „Vrah na rozsudok ešte čaká“ a dňa 18.01.2007 „Za brutálne vraždy doživotie“. Napriek tomu, že nebolo možné posúdiť obsah Článkov (viď bod 34 odôvodnenia), súd sa zaoberal aj tým, či samotná titulka - nadpis článku bola spôsobilá vyvolať ujmu na žalobcových právach, či sa tak stalo a či intenzita zásahu odôvodňuje priznanie požadovanej náhrady nemateriálnej ujmy. Periodikum, v ktorom bol Článok zverejnený, má nepochybne širokú publicitu. Žalobca v Článku nebol označený menom, z označenia X. L. podľa názoru súdu nevyplýva, že by malo ísť práve o žalobcu, pričom osobitne súd zdôrazňuje skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že Článok obsahoval fotografie alebo podobizne žalobcu. Samotná skutočnosť, že žalobca sám seba v Článku spoznal neznamená, že aj bežný a nezainteresovaný čitateľ bol schopný s istotou identifikovať, že ide práve o žalobcu. Z textu titulky (nadpisu) Článku - „Za brutálne vraždy doživotie“ nie je možné vyvodiť akékoľvek indicie, ktoré by naznačovali, že ide práve o žalobcu, nadpis referuje všeobecne a neosobne, uvedený nadpis podľa názoru súdu nebol spôsobilý vyvolať ujmu na žalobcových právach, nakoľko z neho nevyplýva, koho sa týka.

5. Text titulky (nadpisu) Článku zo dňa 18.10.2006 pod názvom „Vrah na rozsudok ešte čaká“ vyplynulo, že bol použitý výraz: „vrah“, a to nepochybne v čase, keď ešte predmetný odsudzujúci rozsudok nebol právoplatný. Uvedené použitie výrazu „vrah“ bolo spôsobilé porušiť prezumpciu neviny žalobcu, nakoľko výraz jednoznačne naznačuje, že k spáchaniu trestného činu vraždy došlo. To však platí len v prípade, že by bolo možné identifikovať, že skutočne o žalobcu ide, čo sa nestalo. Z nadpisu nevyplýva žiadne označenie žalobcu, ani bližšia identifikácia. Nakoľko však tvrdenia strán boli zhodné v tom, že bol použitý identifikátor „X. L.“ ďalej v článku (pozn. nevedno v ktorom, keďže Články predložené súdu neboli) súd uzatvára, že: žalobca bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravno-výchovnej skupine. Trest mu bol uložený s prihliadnutím na jeho osobnostné črty zistené znaleckým dokazovaním, zrejmej neúcte k ľudskému životu, morálnej zvrhlosti a bezcitnosti, bezohľadnom sebecke, gradáciu páchania trestnej činnosti a reálnu recidívu páchania trestnej činnosti. V konaniach o ochranu osobnosti je nevyhnutné zohľadniť aj to, či osoba, do osobnostnej sféry ktorej bolo zasiahnuté, je osobou verejne známou, alebo nie, či ide o osobu vedúcu riadny život, alebo naopak, pričom všetky tieto okolnosti môžu mať vplyv na to, aká bola intenzita tohto zásahu a aké sú jeho následky. Žalobca sa od r. 2001 nachádza vo výkone trestu, teda tomu bolo tak aj v čase zverejnenia Článku. Jeho postavenie v spoločnosti (a teda zníženie jeho cti a dôstojnosti v spoločnosti publikovaným Článkom) je nutné hodnotiť vo vzťahu k spoluväzňom a personálu ÚVTOS a ÚVV. V danom smere súd konštatuje, že aj keď je nepochybné, že publikovaním Článku došlo k porušeniu práva na prezumpciu neviny žalobcu, v spoločnosti v ktorej sa žalobca v danom čase pohyboval a s prihliadnutím na jeho znaleckým dokazovaním skúmanú osobnosť, tento zásah podľa názoru súdu nemohol spôsobiť následok, aký tvrdí žalobca, a to pocity krivdy, márnosti, stres, zneváženia v spoločnosti a podobne. Osobitne tu súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že samotný žalobca neuviedol, ako a kedy sa o Článkoch dozvedel, t.j. nevedno, či v čase publikácie Článku o ňom mal vôbec vedomosť. Žalobca v konaní nepreukázal, že by Článkom bola vyvolaná negatívna reakcia v jeho okolí, alebo prípadne zo strany príbuzných či známych. Argument, že konštatovanie viny následkom použitia slova „vrah“ v Článku bolo spôsobilé ovplyvniť činnosť orgánov činných v trestnom konaní, alebo súdov (prípadne odvolacieho orgánu), je vylúčené. Súdy sú nezávislé a nestranné orgány, ako také pri rozhodovaní nie sú ovplyvniteľné tlačou, médiami. Je preto vylúčené, aby použitý výraz „vrah“ v Článku ovplyvnil dokazovanie viny žalobcu v trestnom konaní a s tým súvisiace rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že už samotné porušenie jeho prezumpcie neviny treba považovať za objektívne spôsobilé vyvolať ujmu a že dotknutá osoba je dôsledkom porušenia základného ľudského práva na prezumpciu neviny vystavená pocitom úzkosti, menejcennosti, krivdy nespravodlivosti, poníženiu, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, bolo možné vyvodiť, že aj keď došlo k porušeniu práva prezumpcie neviny žalobcu, nemohlo dôjsť k zásahu do dobrého mena, občianskej cti žalobcu, už aj vzhľadom na jeho osobu a spáchanie obzvlášť nebezpečnej a závažnej trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody doživotne a ktoré bolo legitímne obmedzené aj verejným záujmom na ochrane spoločnosti ako pred nebezpečným páchatelom závažných trestných činov. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. K námietkam žalobcu smerujúcim k procesnému postupu súdu, súd na okraj uvádza: žalobca na pojednávaní dňa 01.07.2019 namietol, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo predvolanie na pojednávanie mu doručené nebolo a nevedel ani, v akej veci sa má na pojednávanie pripraviť. Súd už na pojednávaní konštatoval, že zápisnica z pojednávania dňa 05.12.2018 a predvolanie na termín 01.07.2019 bolo do vlastných rúk žalobcovi doručené podľa doručeníek založených v spise, okrem uvedeného, do spisu ÚVTOS a ÚVV Ilava, kde je žalobca umiestnený, založil kópiu z doručovacej knihy (pozn. na č. I. 357). Námietku žalobcu súd vyhodnotil ako bezpredmetnú a účelovú. Pokiaľ ide o doručovanie predvolania na termín 01.07.2019 právnenému zástupcovi žalobcu, uvedené súd realizoval bezodkladne po tom, ako mu bolo doručené plnomocenstvo po vrátení spisu z Okresného súdu Trenčín, ktorý bol dožiadaný na zabezpečenie nahliadnutia do spisu. Lehota na prípravu pojednávania bola zachovaná, teda ani túto námietku nemôže súd hodnotiť ako dôvodnú. Čo sa týka možnosti údajného odňatia možnosti riadne sa poradiť s advokátom v Rozhodnutia Centra právnej pomoci č. sp. KaNR 1101/2019 zo dňa 28.02.2019 vyplynulo, že žalobca požiadal o určenie právneho zástupcu dňa 10.12.2018, t.j. takmer 10 rokov po podaní žaloby. Advokát mu bol určený dňa 28.02.2019. Súdu bola predložená plná moc advokáta až dňa 03.06.2019 (pozn. č. I. 321), pričom plná moc bola udelená už 15.04.2019. Žalobca tak mal dostatok času na konzultáciu s advokátom. Súd zdôrazňuje, že žalobcu osobitne vyzýval dňa 07.08.2018 (pozn. č. I. 258) na oznámenie formy zastúpenia, prípadne osoby zástupcu, na čo listom zo dňa 20.08.2018 žalobca oznámil, že zastúpený advokátom nie je. Pokiaľ sa žalobca rozhodol požiadať o určenie advokáta v záverečnej fáze súdneho konania, toto právo mu upreté nebolo, nič to však nemení na tom, že tak mohol urobiť aj skôr. Na pojednávaní dňa 01.07.2019 vzniesol námietku zaujatosti a žiadal o prikázanie veci inému súdu, lebo sudcovia Okresného súdu Piešťany neustále poškodzujú jeho práva, falšujú zápisnice a zo spisu miznú dôkazy. S odkazom na cit. ust. § 49 ods. 1 až 3 CSP, § 52 ods. 1 a 2 CSP, § 53 ods. 1 a 3 CSP, súd zdôvodnil, že námietka zaujatosti zo strany žalobcu nebola odôvodnená a išlo len o reakciu na zamietnutie žiadosti o odročenie pojednávania vytyčeného na 01.07.2019, teda procesný postup súdu. V danom prípade nebolo potrebné vec nadriadenému súdu predložiť. Čo sa týka návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu, sudcovia Okresného súdu Piešťany neboli vylúčení z rozhodovania veci a podľa odôvodnenia žalobcu („...lebo sudcovia Okresného súdu Piešťany neustále poškodzujú jeho práva, falšujú zápisnice a zo spisu miznú dôkazy...“) nešlo ani o dôvod vhodnosti. Nebolo preto potrebné postupovať podľa § 39 ods. 3 CSP a vec predkladať nadriadenému súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

7. Odvolanie žalobcu:

Proti rozsudku žalobca a aj prostredníctvom právneho zástupcu podáva v zákonnej lehote odvolanie s nasledovným odôvodnením.

Žalobca má zato, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP:

- písm. e) : súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- písm. f) : súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- písm. g) : zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré nebol i uplatnené
- písm. h) : rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie, ktorým žalobe vyhovel najmä o skutočnosť, že I. nebol preukázaný dostatočný zásah do osobnostných práv žalobcu, resp., že tento zásah bol primeraný a zodpovedajúci právu žalovaného na poskytovanie informácií

2. žalobca nepreukázal, že bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv tým, že nepredložil dôkazy preukazujúce toto tvrdenie. Žalobca má za to, že ani jeden z uvedených dôvodov, ktorých splnenie je nevyhnutné pre zamietnutie žaloby tak ako je to uvedené v rozsudku nebol splnený.

Aj napriek obsiahlemu odôvodneniu napadnutého rozsudku má žalobca zato, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie žalobca vidí najmä v aplikovaní judikatúry, resp. legislatívy v prospech žalovaného, pričom argumentáciu žalobcu ako aj ním v žalobe uvádzanú judikatúru, resp. právnu úpravu svedčiacu v jeho prospech súd prvej inštancie spomína iba všeobecne /bod 16 až 19 rozsudku/. Tento nepomer hodnotenia zásahu do osobnostných práv žalobcu v prospech práva žalovaného na slobodu prejavu a práva na informácie je zrejmy aj z bodov 20 až 31 /okrem bodu 28/, teda celkovo 10 bodov napadnutého rozsudku, v porovnaní so stručným citáciami ustanovení zákona podporujúcimi žalobu uvedenými v 4 bodoch rozsudku. Aj bez

zohľadnenia počtu jednotlivých bodov rozsudku žalobca hodnotí odôvodnenie napadnutého rozsudku ako zjavne nevyvážené v prospech žalovaného. Aj z tohto dôvodu považuje žalobca konanie a následne aj rozsudok v rozpore so zásadou rovnosti strán. Žalobca má zato, že zásada rovnosti strán bola porušená súdom prvej inštancie tým, že napadnutý rozsudok v podstate vyznieva ako obhajoba tvrdení žalovaného, teda obhajoba práva na slobodu prejavu a práva na informácie, kým právo žalobcu na ochranu osobnosti zostáva ďaleko v úzadí. Odôvodňovanie práva žalovaného na slobodu prejavu tým, že žalobca bol nakoniec právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestných činov, o ktorých informoval žalovaný vo svojich článkoch je nielen nesprávne, ale aj neprípustné nakoľko žalovaný svoje tvrdenia verejne publikoval v čase prebiehajúceho trestného konania proti žalobcovi, ktoré nebolo právoplatne skončené. Súd prvej inštancie však nesprávne /bod. 43, 44 a 45 napadnutého rozsudku/ konštatoval nad rámec posudzovaných žalovaných zásahov, že žalobca bol aj tak neskôr uznaný za vinného zo skutkov, o ktorých žalovaný informoval, a teda nedošlo v podstate k žiadnemu neprimeranému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Takéto konštatovanie je neprípustné, nakoľko primeranosť, resp. neprimeranosť zásahu do osobnostných práv žalobcu je možné posudzovať výlučne a prísne v čase keď k týmto zásahom došlo, nie však v čase s presahom keď bolo už právoplatne rozhodnuté o vine žalobcu. Súd prvej inštancie najskôr správne uvádza v bode 43. napadnutého rozhodnutia, že "aj keď je nepochybné, že publikovaním Článku došlo k porušeniu práva na prezumpciu neviny žalobcu, v spoločnosti v ktorej sa žalobca v danom čase pohyboval" následne už konštatuje, že vzhľadom na osobu žalobcu tento zásah nemohol spôsobiť následok ako tvrdí žalobcu. Toto vyjadrenie súdu prvej inštancie je zmätočné a nepreskúmateľné nakoľko na jednej strane tvrdí, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prezumpciu neviny avšak na druhej strane tvrdí, že nešlo o zásah závažný. Už samotným porušením práva na prezumpciu neviny bolo jednoznačne porušené právo žalobcu, teda zásahom žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu, čo sám súd prvej inštancie aj konštatuje. Žalobca má zato, že súd prvej inštancie už z tohto dôvodu nemal žalobu zamietnuť, ale naopak rozhodnúť o tom, že žalobcove práva boli zo strany žalovaného porušené a následne sa zaoberať ďalšou skutočnosťou a to určením toho, či žalobcovi prizná alebo neprizná náhradu nemajetkovej ujmy a ak áno, tak v akej výške. Žalobca rovnako namietá nedôvodné a nesprávne hodnotenie osobnostných čŕt žalobcu. Súd prvej inštancie v bodoch 24 a 25 napadnutého rozsudku znovu s presahom mimo čas kedy došlo k zásahom žalovaného do práv žalobcu opisuje osobu žalobcu a tiež rozhodnutie odvolacieho súdu v trestnej veci č. 1 T/1/2005, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1 To/12/2007. Znovu ide o hodnotenie dôkazov alebo skutočností, ktoré nastali až po právoplatnom rozhodnutí súdu o vine žalobcu, teda až následne po tom, ako bolo žalovaným zasiahnuté do práv žalobcu. Žalobca opakovane uvádza, že toto je neprípustné a súd prvej inštancie mal rozhodovať iba s prihliadnutím na okolnosti a skutkový stav v čase keď došlo k zásahom žalovaného do práv žalobcu teda v období od 18.10.2006 do 18.01.2007, teda v čase viac ako 10 mesiacov pred tým, ako bolo právoplatne rozhodnuté o vine žalobcu. Žalobca bol v čase podania žaloby a aj nepretržite počas celého konania je vo výkone trestu odňatia slobody s takým režimom, ktorý mu neumožňuje riadne si zabezpečiť dôkazy potrebné aj pre toto konanie. Naopak žalovaný má neobmedzené možnosti zabezpečiť si dôkazy, vyjadrenia, informácie a tiež súvisiacu judikatúru. Konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 33 napadnutého rozsudku, že žalovaný od podania žaloby dňa 05.01.2009 mal viac ako 10 rokov na to aby zabezpečil dôkazy nie je správne, nakoľko konať vo veci sa v podstate začalo až dňa 05.12.2018, teda skoro po 10 rokoch od podania žaloby. Žalobca má zato, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o žiadosti o odročenie pojednávania dňa 01.07.2019, ktorú zdôvodnil žalobca tým, že potrebuje čas na zabezpečenie dôkazov a tiež o vykonanie dôkazu - výsluchu otca žalobcu. Naopak žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania na krátky čas bola dôvodná. Rozhodnutím súdu prvej inštancie o tom, že zamietol žiadosť o odročenie pojednávania tak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP písm. e) a písm. g) nakoľko súd prvej inštancie jednak nevykonal navrhované dôkazy - výsluch otca žalobcu a tiež žalobcovi nebolo umožnené predložiť ním označené dôkazy - články zverejnené žalovaný dňa 18.10.2006 a dňa 18.01.2007. Žalobca namietá nesprávne použitú zásadu koncentrácie konania, ktorá bola súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku označená v bode 36 rozsudku ako zásada hospodárnosti konania. Toto uplatnenie je však v rozpore s § 470 ods. 2 CSP druhá veta. Je nepochybné, že uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania nazwanej súdom prvej inštancie ako dodržanie zásady hospodárnosti konania bolo v neprospech strany - žalobcu. S poukazom na uvedené skutočnosti preto žalobca navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozhodol tak, že zruší rozsudok Okresného súdu Piešťany č. 9C/18112009 zo dňa 01.07.2019 a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolanie samotného žalobcu

Žalobca v odvolaní udáva, že rozsudok OS PN napáda zo všetkých odvolacích dôvodov. Následne upresňuje, že odvolanie podáva najmä z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pod písm. b), d), e), f), g) a h). Žalobca však zároveň v jeho odvolaní nijako ďalej nespresňuje, v čom konkrétne malo dôjsť rozsudkom OS PN k naplneniu jednotlivých odvolacích dôvodov. Žalobca v úvode odvolania uvádza, že súdu prvej inštancie údajne zaslal dôkazy k jeho žalobe, avšak tieto mali zo súdneho spisu buďto zmiznúť, alebo doňho nemali byť vôbec založené. Vyjadruje sa tiež ohľadom údajného neskorého pridelenia advokáta z Centra právnej pomoci.

9. Vyjadrenie k odvolaniu:

K odvolaniu žalobcu: Žalobca v odvolaní udáva, že rozsudok OS PN napáda zo všetkých odvolacích dôvodov. Následne upresňuje, že odvolanie podáva najmä z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pod písm. b), d), e), f), g) a h). Žalobca však zároveň v jeho odvolaní nijako ďalej nespresňuje, v čom konkrétne malo dôjsť rozsudkom OS PN k naplneniu jednotlivých odvolacích dôvodov.

Žalobca v úvode odvolania uvádza, že súdu prvej inštancie údajne zaslal dôkazy k jeho žalobe, avšak tieto mali zo súdneho spisu buďto zmiznúť, alebo doňho nemali byť vôbec založené. O aké konkrétne dôkazy sa v tomto prípade malo jednať, žalobca v odvolaní neuvádza. Tvrdenia žalobcu ohľadom zmiznutia dôkazov zo súdneho spisu považuje žalovaný za nepravdivé a zavádzajúce. Žalobca podal žalobu v roku 2009. Už v tej chvíli mal žalobca predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca však v tomto ohľade nijako nekonal. V decembri 2018, po viac ako deviatich rokoch od podania žaloby, žalobca na otázku súdu na súdnom pojednávaní ohľadom zabezpečenia Článkov žalovaného uviedol, že požiadal o ich poskytnutie Univerzitnú knižnicu v Bratislave, avšak ani následne počas ďalšieho polroka Články žalovaného do súdneho spisu žalobca nedoložil. Žalobca preto neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť jeho žalobného návrhu ani existenciu akéhokoľvek zásahu do jeho práv. Akékoľvek tvrdenia žalobcu ohľadom údajnej manipulácie so súdnym spisom sú nepravdivé a žalobca v tomto ohľade ani v odvolaní neuviedol akékoľvek bližšie informácie preukazujúce jeho tvrdenie. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu ohľadom údajného neskorého pridelenia advokáta z Centra právnej pomoci, tieto sú opätovne nepravdivé a zavádzajúce. Žalobca napriek skutočnosti, že žalobu podal ešte v roku 2009, požiadal Centrum právnej pomoci o pridelenie advokáta až v roku 2018. Právny zástupca bol žalobcovi pridelený vo februári 2019 a plnomocenstvo na právne zastupovanie bolo žalobcom udelené dňa 15.04.2019. Napriek tejto skutočnosti bolo predmetné plnomocenstvo doručené súdu až 04.06.2019. Súd odročil pojednávanie naplánované na 20.05.2019 na nový termín - 01.07.2019. Žalobcovi bolo predvolanie na novovytyčený termín súdneho pojednávania doručené odo dňa 23.05.2019. Právnomu zástupcovi žalobcu bolo predvolanie doručené bezodkladne po doručení plnomocenstva na právne zastupovanie žalobcu súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie nijako v danom prípade nepochybil a žalobca napriek všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam nebol schopný predložiť Články ani na pojednávaní dňa 01.07.2019, teda 10 rokov od podania žaloby. Žalobca nie je schopný 10 rokov zabezpečiť relevantné dôkazy na preukázanie jeho žalobných nárokov. Vzhľadom na túto skutočnosť je teda absolútne irelevantné aj tvrdenie žalobcu o údajnom porušení jeho práva na právnu pomoc zo strany súdu prvej inštancie. Žalobca mohol za 10 rokov požiadať napríklad kohokoľvek zo svojich blízkych, aby Články zabezpečil, pokiaľ nemal možnosť zabezpečiť si ich z výkonu trestu sám. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie rozhodol o predmetnej námietke zaujatosti absolútne v súlade so zákonom a svoj procesný postup v tejto otázke vyčerpávajúco zdôvodnil. Odvolanie žalobcu je nedôvodné v celom rozsahu a nie je na základe neho zákonný dôvod, pre ktorý by odvolací súd mal rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

K odvolaniu PZ žalobcu:

V jeho odvolaní uvádza, že sú údajne podľa jeho názoru v danom prípade dané odvolacie dôvody podľa § 365 písm. e), f), g) a h) CSP. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu sa súd prvej inštancie mal dopustiť nesprávneho právneho posúdenia veci, keď údajne rozsudok OS PN vyznieva argumentačne v prospech žalovaného. Súd prvej inštancie údajne dáva do popredia obhajobu práva na slobodu prejavu a informácie žalovaného, zatiaľ čo právo na ochranu osobnosti žalobcu je údajne ďaleko v úzadí.

Právo na slobodu prejavu médií a právo verejnosti na informácie akokoľvek výrazne prevyšujú právo na ochranu osobnosti viacnásobného páchatela trestného činu vraždy. Súd prvej inštancie aj za týmto účelom vykonal v odôvodnení rozsudku OS PN test proporcionality a jednoznačne dospel k vyššie uvedenému záveru. Osoba recidivistu, právoplatne odsúdená za trestný čin vraždy na doživotie má právo na ochranu osobnosti mimoriadne znížené a musí strpieť aj extenzívne informovanie o svojej osobe.

Právny zástupca žalobcu tiež uvádza, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že k údajnému zásahu do práv žalobcu obsahom Článkov malo dôjsť ešte pred jeho právoplatným odsúdením. V danom prípade však platí, že žalobca dodnes nepredložil ako dôkaz v konaní samotné Články. Ich prípadný obsah tak nemožno nijako overiť. Medzi stranami sporu sú nesporné len nadpisy Článku 1 a Článku 2 a skutočnosť, že v Článoch bol použitý identifikátor žalobcu „X. L.“. Ani jeden z nadpisov Článkov nie je sám osebe spôsobilý zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Z názvu Článkov nie je možné presne identifikovať osobu žalobcu. Rovnako tak identifikátor „X. L.“ nie je spôsobilý bez ďalších identifikačných znakov, fotografií či podobizní žalobcu, poskytnúť čitateľom Článkov možnosť presne identifikovať osobu žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že z vykonaných dôkazov, a to najmä z dôkazov predložených žalobcom (ktorého zaťažuje povinnosť tvrdenia aj dôkazné bremeno) nie je v danom prípade možné preukázať zásah do žalobcových osobnostných práv. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje ako súd uvádza, že pokiaľ by aj došlo k určitému zásahu do osobnostných práv žalobcu, tento nemohol byť spôsobilý spôsobiť žalobcovi také následky, aké popisuje v žalobe. Zvýšené pocity krivdy, stresu, márnosti a zneváženia v spoločnosti na základe skutočnosti, že určitá osoba je médiami označená ako vrah, možno pričítať na vinu médií len v prípade, že by žalobcu takým označením médií označili krivo a nedôvodne. Na základe neskoršieho právoplatného odsúdenia žalobcu však možno dôvodiť, že žalobca si musel byť vedomý svojich skutkov už pred jeho právoplatným odsúdením. Pokiaľ teda žalobca uvádza, že pociťoval pred jeho právoplatným odsúdením pocity krivdy, stresu, márnosti a zneváženia v spoločnosti, tieto si spôsobil jedine sám žalobca jeho trestnoprávnym konaním. Žalovaný poukazuje tiež na ustálenú judikatúru (napr. nález Ústavného súdu IV. ÚS 107/2010) podľa ktorej ak je žalobca v čase zverejnenia článku objektívne v postavení podozrivého, nemožno žalovanému vytykať to, že ho ako podozrivého (na základe informácií od orgánov činných v trestnom konaní) prezentoval.

Dobrá povest' žalobcu:

Takisto žalovaný poukazuje na to, že žalobca ako odsúdený vrah nepožíva dobrú povest' a preto mu do takéhoto neexistujúceho práva nemohol žalovaný zasiahnuť. V tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 691/2016, kde Ústavný súd v konaní na základe ústavnej sťažnosti žalovaného (Petit Press, a.s.) uviedol v bode 41. a nasl. nálezu, že súdy majú zohľadňovať spoločenské postavenie žalobcu z pohľadu jeho existujúcej povesti. Konkrétny človek je vnímaný ako človek s dobrou povest'ou a človek so zlou, resp. pochybnou povest'ou. Na základe verejne známych informácií o žalobcovi, jeho právoplatnom odsúdení za závažnú trestnú činnosť má žalovaný za to, že žalobca jednoznačne patrí do druhej skupiny, t.j. medzi osobou so zlou, resp. pochybnou povest'ou. Žalobcovi tak články nemohli zasiahnuť do jeho cti, resp. iných práv na ochranu osobnosti. Žaloba aj z tohto dôvodu nie je dôvodná. Rovnako tak nemôže obstáť argument právneho zástupcu žalobcu o údajnom nevyzvaní žalobcu zo strany súdu prvej inštancie na doplnenie dôkazov. Nedošlo ani v tomto prípade k akémukoľvek porušeniu práv žalobcu. Súd prvej inštancie žalobcu vyzýval, aby svoju žalobu doplnil o dôkazy. Tieto mal žalobca doložiť už v čase podania jeho žaloby a pokiaľ tak neurobil, mal tak urobiť čo najskôr po jej podaní. Žalobca nielenže 9 rokov dôkazy k jeho žalobe nezabezpečil, ale okrem rôznych meniacich sa výhovoriek nekonal žalobca dokonca ani medzi rokmi 2018-2019, kedy ho súd prvej inštancie na doloženie dôkazov vyzýval. Nie je tiež pravdivé tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že by súd prvej inštancie aplikoval v predmetnom konaní sudcovskú koncentráciu podľa § 153 CSP. Práve naopak, súd v odôvodnení rozsudku OS PN vyčerpávajúco vysvetlil, že neaplikoval v tomto konaní inštitút sudcovskej koncentrácie, ale zásadu hospodárnosti konania podľa čl. 8 CSP. V zmysle tejto zásady sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalobca na podporu jeho skutkových tvrdení nepredložil akékoľvek relevantné dôkazy. Nebol tak schopný urobiť počas deviatich rokov od podania žaloby do prvého pojednávania, a ani po tomto čase priamo na výzvu súdu ďalších niekoľko mesiacov. Je úplne pochopiteľné, že súd prvej inštancie nemôže čakať na doplnenie dôkazov zo strany žalobcu neurčite dlhý čas. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností považuje žalovaný rozsudok OS PN za správny a zákonný. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vyčerpávajúco odôvodnil. Súd vec správne právne posúdil, pričom neporušil žiadne právo žalobcu. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Pezinok z 1.7.2019, sp. zn. 9C 181/2019 v celom rozsahu potvrdí a žalovanému prizná náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po

skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnenia zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Zdôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplývajú jednostrannosťou, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamena, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

13. Žalobca podal na Okresnom súde Piešťany žalobu o ochranu osobnosti, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur spolu s náhradou trov konania, pretože žalovaný v denníku SME zverejnil dňa 18.10.2006 článok s názvom „Vrah na rozsudok ešte čaká“ a dňa 18.01.2007 článok s názvom „Za brutálne vraždy doživotie“. Žalobca tvrdí, že týmto uverejnením mal žalovaný údajne porušiť zásadu prezumpcie neviny, a tiež neoprávnene zasiahnuť do jeho práva na súkromie a ochranu mena, občianskej cti, dôstojnosti a zverejniť jeho podobizeň a obrazové snímky bez povolenia. V čase zverejnenia Článkov žalobca nebol právoplatne odsúdený. Uvedeným konaním žalovaného mal nastať následok - porušenie práva žalobcu na súkromie, narušenie osobnej a mravnej integrity občana, znížená dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť, vo vzťahu k ostatným spoluobčanom ohrozenie jeho postavenia a uplatnenia sa v spoločnosti, narušil sa jeho rodinný život.

14. Súd I. inštancie sa nemohol oboznámiť s článkami značenými žalobcom, pretože ich vôbec nepredložil. Nebolo preto možné oboznámiť sa s ich obsahom, použitými výrazmi. Žaloba bola podaná dňa 05.01.2009 a súd rozhodol dňa 01.07.2019, preto mal žalobca viac ako 10 rokov, aby články do spisu založil. Bol na to upozornený súdom na pojednávaní dňa 05.12.2018. Žalobca doplnil, že zo spisu boli odcudzené jeho podania, dôkazy o ich podaní, listinné dôkazy k predmetnej žalobe, čo súd tajil vyše 10 rokov, nebolo mu umožnené tieto dôkazy predložiť nanovo. Žalobca tvrdil chce články predložiť, požiadal Univerzitnú knižnicu o zaslanie a tvrdil, že súd mu znemožnil dôkazy predkladať, žiadal o dodatočnú lehotu na ich predloženie. Súd tiež správne poukázal, že pojednávanie vytyčené na deň 20.05.2019 bolo odročené z dôvodu zistenia, že bol žalobcovi Centrom právnej pomoci určený advokát, ktorý sa nestihol oboznámiť so spisom. Na pojednávaní dňa 01.07.2019 zase žalobca články nepredložil. Ani samotný žalobca nemal vedomosť o celom obsahu uvedených článkov, pretože v konaní citoval len údajne použité výrazy, nie celé odseky, alebo nejakú časť z článkov. Základnú procesnú povinnosť sporových strán predstavuje povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzujú svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). Túto povinnosť si žalobca nespĺnil a neuniesol

dôkazné bremeno preukázania zásahu do jeho osobnostných práv konaním žalovaného. Žalobca v odvolaní uvádza, že súdu prvej inštancie údajne zaslal dôkazy k jeho žalobe, avšak tieto mali zo súdneho spisu buď zmiznúť, alebo doňho nemali byť vôbec založené. O aké konkrétne dôkazy sa prípade malo jednať, žalobca v odvolaní neuvádza.

15. Súd prvej inštancie podľa odvolateľa údajne dáva do popredia obhajobu práva na slobodu prejavu a informácie žalovaného, zatiaľ čo právo na ochranu osobnosti žalobcu je údajne ďaleko v úzadí. Je potrebné v tejto súvislosti predovšetkým zdôrazniť, že právo na slobodu prejavu médií a právo verejnosti na informácie akokoľvek výrazne prevyšujú právo na ochranu osobnosti viacnásobného páchatela trestného činu vraždy. Preto správne súd žalobu žalobcu zamietol s tým, že v prejednávanej veci ide o posúdenie konkurencie práva na ochranu osobnosti žalobcu na jednej strane a na druhej strane právo žalovaného na slobodu prejavu zahŕňajúce jeho právo a právo verejnosti na informácie týkajúce sa rôznych oblastí spoločenského života.

16. Tvrdenia strán konania v tom, že k vydaniu oboch Článkov došlo, neboli sporné, súd teda nemal pochybnosť o tom, že žalovaný Články publikoval. Čo sa však týka ich obsahu a toho či bol obsah Článkov a následok ich publikácie spôsobilý vyvolať ujmu na žalobcových osobných právach ostalo len v rovine tvrdení žalobcu. Žalobca tvrdil, že boli použité výrazy, ktoré porušili jeho prezumpciu neviny a vyvolali difamačný následok (napr. „...zavraždil...“). Na druhej strane žalovaný tvrdil, že výrazy boli hypotetické (napr. „...mal zavraždiť...“) a vychádzali striktnie z informácií poskytnutých orgánmi činnými v trestnom konaní a obžaloby. Nakoľko sa súd s obsahom Článkov oboznámiť nemohol, nemohol sa prikloniť sa stranu žalobcu a mať za preukázané, aký bol obsah Článkov. Navyše, ani samotný žalobca zrejme nemal vedomosť o celom znení Článkov, nakoľko počas konania citoval a poukazoval len na údajne použité výrazy, nikdy nie celé vety alebo odseky.

17. Žalobca tiež v odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou údajnej zaujatosti zákonného sudcu. Súd prvej inštancie však rozhodol o predmetnej „námietke zaujatosti“ v súlade so zákonom a svoj procesný postup náležite zdôvodnil. Na pojednávaní dňa 01.07.2019 vznesol žalobca námietku zaujatosti a žiadal o prikázanie veci inému súdu, lebo sudcovia Okresného súdu Piešťany neustále poškodzujú jeho práva, falšujú zápisnice a zo spisu miznú dôkazy. Súd správne poukázal, že námietka zaujatosti zo strany žalobcu nebola odôvodnená a išlo len o reakciu na zamietnutie žiadosti o odročenie pojednávania vytyčeného na 01.07.2019, teda procesný postup súdu. V danom prípade nebolo potrebné vec nadriadenému súdu predložiť, čo je v súlade s ust. § 53 ods. 1 a 3 CSP (námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá).

18. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok žalobcu nevzniklo prípadne zaniklo alebo žalobcu zamietol v podstate s konštatovaním, že v prejednávanej veci ide o posúdenie konkurencie práva na ochranu osobnosti žalobcu na jednej strane a na druhej strane právo žalovaného na slobodu prejavu zahŕňajúce jeho právo a právo verejnosti na informácie týkajúce sa rôznych oblastí spoločenského života

19. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v preskúmvanej veci, sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Aby strana mohla splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanovení § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016a aktuálne je v ustanovení § 185 Civilného sporového poriadku. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva, či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy

na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť objektívne preukázaná vôbec a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

20. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. V konaní o ochranu osobnosti má žalobca bremeno tvrdenia v tom, že žalovaná zasiahla do jeho osobnosti a že zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť mu ujmu na chránených osobnostných právach; pokiaľ sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí v rámci svojich tvrdení uviesť, aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii zásahu; v prípade, že sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu (následné reakcie) napríklad v jeho rodinnom, pracovnom, činnom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti preukázané, môže súd konštatovať, že žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V danom prípade mal žalobca tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu uvedené v predchádzajúcom odseku. Zo spisu vyplýva, že si primerane splnil svoju povinnosť tvrdenia. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu však žalobca nepredložil dôkazy o konkrétnych následných reakciách vyvolaných zásahom vo sfére jeho osobného, rodinného a spoločenského života. Negatívne dopady zásahu síce tvrdil, keď uvádzal, že bolo porušené jeho právo na súkromie, došlo k narušeniu osobnej a mravnej integrity, bola znížená jeho dôstojnosť v spoločnosti, vážnosť a česť vo vzťahu k ostatným spoluobčanom, narušil sa jeho osobný život. Žalobca však na preukázanie týchto svojich tvrdení nepredložil, resp. nenavrhol vykonať dokazovanie na to, čo zásah v jednotlivých oblastiach jeho života vyvolal a spôsobil. Žalobca tak nepreukázal, ako konkrétne sa zmenilo správanie jeho okolia k nemu, či už v rodinnom alebo akomkoľvek inom spoločenskom prostredí, nepreukázal konkrétne následky konania žalovaného, ktorými mala utpieť dôstojnosť, vážnosť a česť žalobcu v spoločnosti a súkromie žalobcu. Z tohto hľadiska bolo zamietnutie žaloby žalobcu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dôvodné. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 23.6.2011 sp. zn. 4 Cdo 144/2010, uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2625/2007 z 28.6.2007, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 4431/2007 z 7.10.2009.

21. Na to, aby mohlo byť priznané finančné zadostučinenie je potrebné preukázanie konkrétnej ujmy, nestačí iba predpokladanie následkov alebo objektívnu spôsobilosť určitého konania ujmu prívodiť. V tomto sa líši tento prostriedok právnej ochrany osobnosti od ostatných, keď v prípade, že sa osoba dotknutá neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti domáhaná hrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je preukázanie, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť človeka a jeho vážnosť v spoločnosti. Keďže spôsobenie akýchto konkrétnych následkov žalobca nepreukázal, nemožno mu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať.

22. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

23. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaný si ich náhradu uplatnil, preto mu boli odvolacím súdom priznané. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).